

Дръзко ченге

Нора Робъртс

Глава първа

Сексапилната блондинка в къса и тясна трикотажна рокля леко залитна на твърде високите си обувки, щом зави зад ъгъла. Под яркия грим очите ѝ не се отделяха от колегките ѝ – разноцветни сенки на нощта. По улиците на Ню Йорк цареше пролетно веселие. Но под смеха прозираше отегчение, което нито блясъкът, нито сексапилът можеха да прикрият.

За тези жени бизнесът беше бизнес.

Блондинката сложи в устата си свежа дъвка и намести платнената чанта върху голото си рамо. Слава Богу, че е топло, помисли си. Би било кошмар да се мотае полугола наоколо, ако валеше дъжд.

Знойна чернокожа жена с червен кожен костюм, който щедро разкриваше тялото ѝ, бавно запали цигара и разголи бедро.

– Хайде, миличък – рече, без да се обръща към конкретен мъж.

Гласът ѝ бе дрезгав от издухания цигарен дим.

– Искаш ли да се позабавляваш?

Някои искат, други не, отбеляза Бес и обходи с поглед улицата. Все пак бизнесът бе доста оживен в тази пролетна вечер. Тя забеляза няколко сделки и различните начини, по които бяха сключени. Жалко, че отегчението бе ключовата дума тук. Отегчението и предизвикателната безнадеждност.

– Сама ли си говориш, скъпа?

– Какво? – Бес премига срещу проникателните очи на чернокожата богиня в червения костюм, която неусетно бе приближила. – Говорех ли?

– Нова ли си? – Тя издуха дима и преценяващо огледа Бес. – За кого работиш?

– За... за никого.

– За никого? – Жената повдигна безмилостно оскубаните си вежди и изсумтя. – Момиче, на тая улица не можеш да работиш за себе си.

– Точно това правя. – Тъй като нямаше цигара, Бес направи балонче с дъвката и го спуска.

– Ако Боби или Големия Ед разберат, ще загазиш здраво. – Тя сви рамене. В края на краищата това не беше неин проблем.

– Живеем в свободна страна.

– Момиче, никаква свобода няма тук – разсмя се тя и плъзна ръка по стройното си бедро. – Никаква. – Хвърли фасата си, който отскочи от задната броня на спряло такси и падна на паважа.

Десетки въпроси напиха на устните на Бес. Много ѝ се искаше да ги зададе, ала си напомни, че трябва да действа бавно.

– А ти за кого работиш?

– За Боби. – Жената сви устни и отново огледа Бес от главата до петите. – Ще те вземе. Малко си кльощава в задника, ама ще имаш клиенти. Като работиш на улицата, имаш нужда от защита. – Пък и Боби щеше да ѝ плати допълнително, задето му бе довела ново момиче.

– Никой не защити двете момичета, които бяха убити миналия месец.

Чернокожата жена трепна. Бес смяташе, че умее да отгатва чувствата на хората и зърна за миг болка, съжаление и мъка в очите на събеседницата си.

– Ти да не си ченге? – хладно попита жената.

Бес зяпна от изненада, сетне се разсмя. Въпросът я поласка.

– Не, не съм. Просто се опитвам да си изкарам прехраната. Познаваше ли някоя от тях? От жените, които бяха убити?

– Тук не обичаме въпросите. – Жената рязко отметна глава. – Ако се опитваш да си изкараш прехраната, нека те видим как го правиш.

Бес изпита лека тревога. Жената бе не само привлекателна, но и едра. Освен това събуди подозренията ѝ. Това щеше да ѝ създаде трудности. Но тя се смяташе за съобразителна и схватлива ученичка. Пък и в края на краищата бе дошла тук да работи.

– Дадено. – Тя се извърна и бавно пое по тротоара. Бедрата ѝ се полюшваха съблазнително. Бес изобщо не се смяташе за кльощава в задника.

Може би гърлото ѝ бе малко пресъхнало. Може би сърцето ѝ биеше малко по-силно. Но БесМакний се гордееше с работата си.

На близката пресечка забеляза двама мъже и навлажни устни. Този отляво, чернокосият, изглеждаше доста обещаващ.

– Виж какво, новобранец, идеята е да пипнем една, а може и две. – Алекс огледа тротоара пред себе си. Проститутки, пияници, наркомани и нещастниците, които трябваше да минат покрай тях, за да се приберат вкъщи. – Моят информатор твърди, че онази високата чернокожа – Розали – е познавала и двете жертви.

– Тогава защо просто не я отведем на разпит? – ДжъдМалой нямаше търпение да се впусне в акция. Носеше детективска значка едва от четирийсет и осем часа. И работеше с Алекси Станисласки – ченге, което се ползваше с репутацията, че действа бързо и експедитивно. – Или още по-добре, защо не пипнем сводника ѝ?

Новобранци, помисли си Алекс. Защо винаги го слагаха в екип с новобранци?

– Защото искаме да ни съдейства. Ще я пипнем, като заговори някой мъж, тогава ще я арестуваме и хубавичко ще си поговорим с нея, преди Боби да се яви и да ѝ нареди да си затваря устата.

– Ако жена ми разбере, че прекарвам нощта в преследване на проститутки...

– Умното ченге не дава на семейството си никаква излишна информация. – Тъмнокафявите очи на Алекс хладно проблеснаха, когато той изгледа новия си партньор. – Правило номер едно на Станисласки.

В този миг той забеляза блондинката. Беше се втренчила в него. Алекс отвърна на погледа ѝ. Странно лице, помисли си. Сексапилно въпреки тежкия грим. Очите ѝ бяха яркозелени. Самото лице бе доста ъгловато. Носът бе леко гърбав, сякаш е бил чупен. Някой клиент или пък сводник, мина му през ум, сетне сведе поглед към устните ѝ.

Пълни, прекалено пълни и бляскаво червени. Не му стана приятно, че усети възбуда. Без да се интересува коя е тази жена, с какво се занимава. Леко вирнатата брадичка и изпъкналите скули придаваха на лицето ѝ лукаво изражение, също като на малка лисичка.

Плътно прилепналата трикотажна рокля очертаваше всяка извивка на стройното и стегнато тяло. Винаги си беше падал по жени с атлетично телосложение – ала си напомни точно в какво се изразяваха тренировките на тази непозната.

Във всеки случай не търсеше нея.

Сега или никога, каза си Бес, срещнала погледа на мъжа.

– Ей, миличък... – Макар да не пушеше от петнайсетгодишна, гласът ѝ бе дрезгав. Като изрече наум молитва към боговете, които в момента я слушаха, тя приближи към Алекс. – Искаш ли да се позабавляваш?

– Може би. – Той плъзна пръсти под презрамката на роклята ѝ и с изненада забеляза, че жената трепна. – Но не си представях точно теб, сладурано.

– О? – А сега какво? Като се довери на инстинкта и наблюденията си, тя отчетна глава и се наведе към мъжа. Испита мимолетното усещане, че се притиска към стомана – твърда, непоклатима и много студена. – И какво точно си представяше?

За миг се почувства съвсем разголена. Тъмните очи я пронизваха. Пръстите на мъжа се плъзнаха по кожата ѝ точно над гърдите. От тях струеше топлина. Докато продължаваше да се взира в него, пред очите ѝ изникна ярка картина – как двамата се любят страстно на тясно легло в някаква тъмна стая.

А това нямаше нищо общо с бизнеса.

За първи път в живота си Алекс виждаше проститутка да се изчервява. Стъписа се, прииска му се да се извини за фантазията, завладяла за миг съзнанието му. Сетне се опомни.

– Просто не си мой тип, миличка.

С високите си обувки тя бе почти колкото него. Прииска му се да изтрие тежкия пласт грим и да види какво има отдолу.

– Мога да бъда и друг тип – подхвърли Бес, довольна от съобразителния си отговор.

– Ей, приятелко. – Розали приближи и прегърна Бес през раменете. – Няма да бъдеш алчна и да вземеш и двете момчета, нали?

– Аз...

Платен боклук, помисли си Алекс и насочи вниманието си към Розали.

– Заедно ли работите?

– Тази вечер. – Тя премести поглед от Алекс към партньора му. – А вие двамата?

Джъд бе загубил дар слово. Би предпочел да се изправи срещу въоръжен престъпник в тъмна уличка. И просто не бе в състояние да докосне тази едра и красива жена, когато в съзнанието му като неонтова реклама проблясваше доверчивото лице на съпругата му.

– Аха. – Той въздъхна и опита да изглежда самоуверен като Алекс.

Розали отметна глава и се разсмя, сетне пристъпи напред и се притисна в Джъд. Той инстинктивно отстъпи назад, когато червената кожа на ръкава ѝ обви врата му.

– Май си новак в тая работа, сладур. Защо не оставиш Розали да те ориентира?

Тъй като партньорът му, изглежда, внезапно се бе разболял от ларингит, Алекс се намеси:

– Колко?

– Ами... – Розали не си даде труда да погледне Бес, която бе мъртвешки пребледняла. – Тази вечер със специална отстъпка. Ще ни имате и двете за стотачка. През първия час. – Тя се наведе и прошепна нещо в ухото на Джъд. Той избъбри нещо неразбрано в отговор. – След това може отново да преговаряме.

– Не съм... – започна Бес, ала усети пръстите на Розали да се забиват в голото ѝ рамо като остри малки ками.

– Мисля, че това е достатъчно – рече Алекс и извади значката си. – Дами, арестувани сте.

Ченгета, със сладостно облекчение осъзна Бес. Докато Розали изразяваше мнението си с една-единствена яростна ругатня, Бес с мъка се удържаше да не избухне в див смях.